

ЕВАНГЕЛИЕТО НА ОТХВЪРЛЕНИТЕ

Дейвид Уилкерсън
3 Август 2007

Лука 15 глава е наричана „Евангелието на отхвърлените“. В продължение на векове тя е била Божието Слово към онези, които са паднали; които са се отклонили от Христос; които преди са били намерени, но сега са се изгубили; които може би са вързани от траен грях.

Какво точно означава „отхвърлен“? В Лука 15 глава отхвърлените са онези, които са били отстранени от обществото и църквата заради провалите им и тези, които се чувстват отхвърлени от Бог поради морален провал.

Тази забележителна глава започва с тълпа грешници, събрани да чуят поучението на Исус. Сред тях имаше бирници – професия, пълна с корупция. Бирниците бяха презирани от обществото и считани за равни по грях с проститутките, прелюбодейците и пияниците. Всъщност, всички те бяха отхвърлени – хора „изгубени“ според светското мнение.

Но точно това беше тълпата, която Исус обичаше най-много. Всъщност, те бяха онези, заради които преди всичко Той беше дошъл - да намери и спаси. Те бяха болните, които се нуждаеха от лекар и този лекар бе Той.

Нека те попитам: тази „отхвърлена“ група позната ли ти е? Вероятно и ти си се отклонил от Господ. Може би си се отчуждил от Божиите неща поради някакъв стар навик: порнография, алкохол, наркотици.

Каквато и да е борбата ти, ти вече не чувстваш Христовата близост. Предполагаш, че си толкова дълбоко в греха, че не може да ти се прости. Някои хора страдат от натрапчивата мисъл, че не могат да бъдат изкупени. Ако ти си от тях, тогава това послание е предназначено специално за теб.

Когато Христос стоеше пред тълпата, наблизо имаше група горди фарисеи и книжници. Наблюдавайки сцената, религиозните лидери трябва да са си казали един на друг: „Леле, леле, вижте го учителя. Никой добър евреин и истински учител не би се занимавал с такива грешници. А този човек ги прегръща и полага ръце върху тях. Те са отхвърлени, общопризнати грешници, а той се моли и яде с тях.“

Когато Исус започна да говори, тълпата млъкна. След това каза три притчи – мощни илюстрации за Божието сърце към отхвърлените. Те включваха истории за изгубени овце, изгубена монета и изгубен син.

Посланието на Исус в онзи ден не беше предназначено само за онези, които стояха пред Него. То се отнасяше за всяко поколение, и най-вече за нашето.

В тези три притчи Исус предава послание от три части за всички, които са паднали в грях.

Посланието на Христос в тези притчи е за всички онези, които са паднали в робството на греха. Това включва пастори, учители и обикновени вярващи. Или пък се отнася за онези, които преди са горели за Господ, а сега са се отклонили, охладнели са, чувстват, че Бог и църквата не ги обичат.

Сещам се за един пастор, когото съветвах, когато падна в прелюбодейство. Този човек изгуби църквата, семейството си и остана без пукната пара. Той ми каза: „Бог ме благослови с много, въпреки това аз съгреших срещу толкова много светлина. Проповядвах точно срещу онова, което извърших. Виж ме сега – отхвърлен.“

Посланието на Исус е за него и за множествата като него.

1. Христос започва с притчата за изгубената овца.

„Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесетте и девет в пустинята, и не отива след изгубената докле я намери?“ (Лука 15:4, курсивът е мой).

Тук Исус говори за овца, която е била в стадото. Това ясно изобразява член на Христовото стадо, човек, който е бил добре хранен и воден от любящ пастир. Въпреки това, тази овца се е изгубила, така че пастира е излязъл да я потърси.

Обърнете внимание какво казва Исус за пастирите тук: „Отива след изгубената, докато я намери“ (15:4). Бог никога не се отказва от някого, който Му принадлежи, но се е отклонил. Той никога не позволява на падналите да се отдалечат толкова много, че да не могат да се върнат. Напротив, Бог излиза да намери тази овца, да я прегърне и да я върне обратно в стадото.

Просто казано, може да отидеш толкова далеч в греха, че да стигнеш до самия ад, но Той ще продължава да те търси. Давид свидетелства: „Ако се изкача на небето, Ти си там; ако си постеля в Шеол, ето Те и там!“ (Псалм 139:8).

Всички сме чували израза „ад на земята“. На това прилича живота на онези, които бягат от Бог. „Постелката им в ада“ е ужасно, отвратително състояние. Това означава да си поробен от греха, да се отдалечаваш все повече и повече от Господ, така че в крайна сметка да изпаднеш в безжизнена дрямка, която е придружена от натрапчив страх, който нашепва: „Отиваш по-дълбоко и по-дълбоко в ада. Може дори да не успееш да се върнеш при Бог.“

В продължение на години жена ми Гуен и аз съветвахме падналата дъщеря на един проповедник. Като малка тя беше призвана за мисионер и имаше сърце за Господ. Беше отгледана в благочестиво семейство, но като тийнейджърка се разбунтува, и в крайна сметка, когато беше на осемнайсет избяга от вкъщи и се омъжи за един атеист.

От време на време тя ни идваше на гости, а Гуен и аз ѝ служихме. Изглежда откликваше, но с годините постепенно закорави сърцето си. Тя и съпругът ѝ имаха двама сина, които станаха атеисти.

Тази жена живя в продължение на години, преследвана от призива си да служи, но с течение на времето стана много язвителна, когато се заговореше за това. В един момент ни каза: „Моля ви, не ми говорете повече за призива ми. Така съм избрала, така ще живея. Омъжена съм за атеист, а животът ми е истински ад.“

Тя беше много близка с Гуен, която винаги я прегръщаше и ѝ казваше колко много я обича Господ. Но в един момент вече беше убедена, че : „Не мога да се върна там, където трябваше да съм. Виж колко далече стигнах. Свършено е с мен.“

Въпреки това, Святия Дух продължи да я вика и да ѝ „оставя съобщения“. Както ни казва Исус в притчата, Той търси изгубената овца, докато я намери. Години по-късно, когато беше на около шейсет, тя ни се обади. Току що се беше развела и се местеше в друг апартамент. Подреждаше го и беше започнала нова работа. Всъщност, звучеше развълнувана, когато ни каза: „Най-после мисля, че съм на място в живота си, където мога да имам някакъв мир. Може би ще имам добър живот.“

Следващата седмица я заболя гърлото. Влезе в болница, но след няколко дни почина. Тя никога преди това не беше боледувала, а живота ѝ свърши за толкова кратко време.

Един роднина, който я беше посетил в болницата, след това ни каза, че тя се е молила на Исус точно преди да умре. Очевидно Господ се беше протегнал в последната минута и я беше вдигнал с ръцете Си, след което я беше отвел у дома при Него. Аз вярвам, че Исус я е уловил в полунощ, точно когато тя се е отправяла към вечността. Представям си Го да казва: „Идвах за тази овца в продължение на десетилетия. И през цялото време чаках само един сърдечен вик.“

Чрез тази история Христос ми казва: „Няма значение какво си направил. Може да си си постлал легло в ада. Но не си изпаднал толкова дълбоко в греха, че да не мога да те достигна и да те приема с отворени обятия.“

“И като я намери, я вдига на рамената си радостен” (Лука 15:5).

Когато пастирът намери изгубената, ранена овца, той не я връща веднага обратно в стадото. Според притчата, той носи раненото същество у дома си. След това вика всичките си приятели и съседи и възкликва: „Радвайте се с мен, защото намерих изгубената си овца“ (Лука 15:6).

В последния стих виждаме сърцевината на посланието на Исус във всичките три притчи, където Христос говори, че този, който намира, се радва: „ Също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние“ (15:7).

През годините съм виждал намирането и изцелението на много изгубени овце. Твърде често по-късно откривах, че повечето от онези, които бяха връщани в стадото и възстановявани, не се радват с Исус. Те знаеха, че са опростени и обичани, но дълго време след това продължаваха да обвиняват себе си, мислейки си: „Бях толкова ужасен. Трябва да се отплатя на Господ, на роднините си, на Христовото тяло.“

Те са преследвани от усещането за изгубеното време и години; страхове, че никога няма да успеят да угодят на Господ. И така пилеят всичката си енергия и мисли, опитвайки се да омилостивят Бог, като непрекъснато се отдават на делата на плътта. А през цялото време Исус е имал по-голямо желание да им прости, отколкото те да приемат прошката Му.

Може ли това да е причината, поради която Христос повтаря в притчите как Бог се радва, когато намери изгубените? Помислете за притчата за овцата: ако надникнехме в дома на пастира, щяхме да видим възстановената овца, за която се грижат с любов, къпят я, решат я и ѝ помагат да се възстанови здравословно.

Пастирът никога не се скара на това наранено същество. Той не разказваше на другите как е избягала. Напротив, той се радваше пред всички с думите: „Вижте я изгубената – намери се. Това е наградата на моята благодат!“

Още повече, че цялото време, в което овцата беше изгубена, сега щеше да бъде възстановено. Божието Слово казва: „Весели се и се радвай, защото ГОСПОД извърши велики дела... И ще ви отплатя за годините, които изпояде скакалецът, изедникът... И ще ядете изобилно и ще се наситите, и ще хвалите Името на ГОСПОДА, своя Бог, който извърши с вас чудни неща... И ще познаете... че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, и няма друг. И народът Ми няма да се посрами до века“ (Йоил 2:21, 25-27).

Обърнете внимание на последната фраза. Няма значение какво си направил, колко далеч си отишъл. След като веднъж пастира те върне обратно, ти си изцяло изкупен. Няма смисъл да се трудиш в плътта си, за да се опиташ да се отплатиш за падението си. Твоят Изкупител е заявил: „Вече няма причина да се срамуваш. Изкупих те!“

2. Идва време за втората притча от посланието на Исус към тълпата грешници: историята за изгубената монета.

„Или коя жена, ако има десет драхми, и изгуби една драхма, не запаля светило, не помита къщата, и не търси грижливо докле я намери?“ (Лука 15:8, курсивът е мой). Още веднъж един търсач излиза да търси изгубен, скъпоценен предмет докато го намери.

„И като я намери, свиква приятелките и съседките си и казва: Радвайте се с мене, защото намерих драхмата, която бях изгубила“ (15:9). И във втората притча, първото нещо, което прави жената, след като намери скъпия си предмет, е да се зарадва. Двете притчи наблягат на тази тема: има голяма радост когато се намери изгубения предмет.“ Също така... има радост пред Божиите ангели за един грешник, който се кае“ (15:10).

В началото на 60-те години, след като баща ми почина, аз дойдох в Ню Йорк, за да работя с една банда наркомани. Майка ми и една добра нейна приятелка - Фей, работеха с нас в служението. Това беше началото на хипи ерата и улиците на Гринуич Вилидж бяха пълни с поети, рок групи и хомосексуалисти. Мама обичаше да служи по улиците на Гринуич Вилидж, така че ни накара да отворим кафене там. Раздавахме безплатни понички и кафе на младежите, които идваха, а тя им свидетелстваше. Нарекохме кафенето „Изгубената монета“. Мама говореше за Исус на всеки, който влезеше, и винаги казваше: „Само дори един човек да се спаси, служението си е струвало.“

Веднъж влезе млад евреин и седна на една маса. Майка ми се настани до него и започна да му говори за Месията. Този младеж беше отхвърлен от американското и еврейското общество. Казваше се Кърт, и както много млади хора от тази епоха търсеше истината. Той продължи да идва в кафенето, а всеки път майка ми му свидетелстваше и се молеше за него. Най-накрая Кърт предаде живота си на Исус.

Много младежи, които влизаха в кафето биваха изобличени от Святия Дух, молиха се и приемаха Исус. Но имаше точно една определена изгубена монета, която Святия Дух беше решен да намери по улиците на Гринуич Вилидж и това беше Кърт. В последствие майка ми отиде при Господ, а в годините оттогава, свидетелството на Кърт многократно бе повтаряно. Историята му беше писана в целия свят. Той и жена му Барбара отпечатваха и разпространяваха проповедите ми в продължение на повече от 35 години, включително и на уеб сайта им www.misslink.org, който е посетен стотици хиляди пъти от хора по цял свят. Всичко се свежда до притчата за изгубената монета. Жената мете ли мете, докато не обърне цялата къща, казвайки си: „Ще мета докато не я намеря.“ А изгубената скъпоценна монета беше Кърт.

Спомням си и друга чудесна история за това как Святия Дух търсеше нещо, което беше изгубено докато не го намери.

Тази история включва две изгубени монети и се случи в унищоженото от война Косово, Сърбия. Докато воюващите страни метяха улиците на града и отвсякъде падаха бомби, Святия Дух също метеше улиците, търсейки изгубените.

Имало един млад мъж и неговата съпруга, които били хероиново пристрастени и живеели на улицата. Случайно покрай тях минал един християнин и им подал един екземпляр от книгата ми „Кръста и Героите на ножа“. Двойката решила да прочете една глава, да вземе доза хероин и да прочете следващата. Глава след глава, тази двойка ставала все по-дрогирани, но всяка глава им носела по една искрица надежда. Младите хора започнали да се чудят дали Бог не може да промени и техния живот. Те си помислили: „Може би не сме напълно изгубени.“ Така че станали, влезли в една малка църква и предали живота си на Исус.

Днес тази двойка води служението Тийн Челиндж в Сърбия. И всичко това е, защото Святия Дух като решената вдовица помете улиците на разрушения от войната град, търсейки изгубените. Представете си колко много се е радвал Бог, когато е намерил тези две изгубени монети!

3. Накрая стигаме до третата притча на Исус: историята за изгубения син.

Ние наричаме този човек „блудния син“. Историята е добре позната на повечето читатели, така че няма да навлизам в детайли. Но искам да кажа следното: тя не се отнася главно за изгубения син, в нея по-скоро става дума за радостта на бащата.

Тук се говори за завръщане, благодат, прошка и възстановяване. Но не става дума само за сина, който накрая се завръща у дома. Прочетете отново историята и ще забележите, че тя определено не свършва, когато той се прибира.

Не, там става дума и за това, което задържа сина у дома. Кое беше то? Знанието, че баща му се наслаждава в него. „Защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят... с песни и игри“ (15:24-25).

Бащата на блудния син никога не го смърти, никога не го осъди, никога не му припомни за това как бе избягал. Напротив, той вдигна празненство за сина си и покани всички семейни приятели и съседи. Този баща беше копнял за това сина му да се върне у дома, и сега то се случваше.

Отначало блудния син протестираше, казвайки на баща си: „Не, не, не съм достоен.“ Но бащата не му обърна внимание, а нареди да му донесат дреха и да го облекат, да сложат пръстен на ръката му и да му обуят обувки. Всичко, което баща му притежаваше, отново беше на разположение на сина. И имаше голяма радост, музика, танци и празненство.

Аз вярвам, че любовта върна този младеж вкъщи, но радостта на бащата го задържа там. Виждате ли, блудният син остана при баща си поради простия факт, че щеше да се буди всеки ден и да гледа как той е доволен, че синът му си е у дома. Баща му се радваше, че той беше при него. Още повече, че всичко, изядено от гъсеницата в живота на младия мъж, беше възстановено.

Познавам много бивши наркомани, които са като блудния син. Те се фокусират само върху онова, което заради навика им е било изгубено преди години: жена, мъж, деца, служение. Те имат чувството, че Бог ги наказва и това може да се окаже пагубно. Но Исус ни казва в тази притча: „Нищо не е изгубено в царството Ми. Ще станеш по-силен чрез това. Сега си си вкъщи и благодатта Ми ще те възстанови напълно.“

Нека споделя с вас една последна история.

Докато подготвях това послание, четях бележките от една проповед, която бях изнесъл преди около седем години. Тя съдържа истинска история за един от духовните ми синове.

Гуен и аз обикнахме този млад мъж от самото начало. Той беше дълбоко посветен на Господ, истински ловец на души и дълбоко уважаван от мнозина. Но беше изненадан от грях и се провали морално.

Той преживя ужасен срам поради онова, което се случи и скърбеше заради болката, която причини на другите. Но най-вече се срамуваше, че беше опозорил Господ. В своето объркване се върна към стария си навик – кокаина, опитвайки се да притъпи чувствата си.

Този човек се превърна в блудния син. Накрая се разведе с жена си, започна бизнес и преуспя. Караше хубави коли и се събираше с много богати и известни хора. През цялото време продължавал да взима кокаин и започнал да пие много. Живеел в духовен страх, непрекъснато се притеснявал: „Дали ще се отдалеча ли толкова много от Бог, че да не мога да се върна?“

Както и блудния син, така и той прекарвал вечерите си в светски удоволствия. Проблемите се натрупали и здравето му се влошило. Получил проблеми със сърцето и започнал да храни кръв. В един момент се заключил за три дни в една стая, вземайки кокаин и надявайки се да умре.

Един ден, на предела на силите си, той бил сам в стаята, пиел и страдал. Бил убеден, че е осъден да отиде в ада. Накрая паднал по очи и извикал към Бог: „Моля Те, помогни ми. Върни ме при Себе Си.“

Отец веднага откликнал на този вик. Той го прегърнал и върнал обратно. Каква радост беше, когато веднъж попитах един приятел за този блуден син, а той ми каза: „Не си ли чул? Той се върна. Чист е и Бог го благослови.“

Този върнал се блуден син седеше в събранието в Таймс Скуеър Чърч докато проповядвах точно това послание миналия месец. Беше дошъл да се види с Гуен и мен.

Скъпи страдалецо, чувстваш ли се отхвърлен? Чувстваш ли се недостоеен за любовта на Отец? Всичко, което трябва да направиш, е да потърсиш, да изречеш един вик за помощ и Истинския Пастир ще се протегне към теб и ще те прегърне в обятията Си. Този, Който те е търсил в продължение на години, е готов да те приеме. Време е да се върнеш у дома при Исус!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Gospel of the Outcasts](#) / [Евангелието на отхвърлените](#)